

Ngôi làng gió

Tác Giả: Hồ o Nhiên Nguy&#n T&#n Ích
Thứ Sáu, 04 Tháng 6 Năm 2010 07:16

Tôi bước vào tiệm café “Bình Dân”, nơi tụ họp của những người bạn cũ, là đi tìm hồn của bạn bè và để cảm nhận còn bao nhiêu chim chích vào rừng.

Họ gặp nhau để trao đổi kinh nghiệm mà họ sưu tầm được và đưa vào xã hội mới và để vui đi nơi buồn nơi trong cõi nhàn để ly hương. Quán chắt chít người. Khách ngồi tràn ra cửa sổ để

trông chờ một tin. Đợi một tìm gặp người, bắt chuyện, tôi bắt gặp một khuôn mặt tươi tắn, khỏe khoắn, nhưng cũng không mất đi nét căng ngời trên vầng trán rờn rờn của nắng và gió. Anh ta có nét hao hao giống Hồ, một người bạn cũ từ xa cách đã hai mươi hai năm.

Hoàng Minh Hồ là tù nhân có diễm phúc được vào lao động và tiếp tục được đưa đến. Chỉ ba tháng một lần, cô nàng đùm bọc món trên chiếc xe đạp qua hai chục cây số để đến rừng thăm nuôi chúng. Ngày 30/4/75 về Hồ chia tay hai người bạn cũ. Nàng là một giáo viên có chức vụ sĩ quan “ngũ y” bộ chính quy của Công Sản rồi ra khỏi ngành giáo dục. Nàng phải tận tụy nuôi nấng hai con nhỏ, làm tròn bổn phận của người mẹ và người vợ.

Những ngày tháng gần nhau trong tù, Hồ thấy tâm sự vui tươi hơn và hồn còn quá trẻ mà sức đề phòng thì thu hẹp lại như một nhện trong cái thế giới của mình. Chàng hãnh diện về người vợ đã từng là hoa khôi của trường trung học. Những năm tháng tù đầy không bận rộn, thời gian lao động khi sai là chuốc ngày dài kinh khiếp. Có lần Hồ rơi vào cơn khủng hoảng, hồn đưa cho tôi để bắt chuyện cho vui :

“... Em chắc anh đã quá ba năm, coi như để tang chúng. Giờ này, có bước thêm một bước nữa anh chúng còn lý do nào để oán trách em ! Dân tộc ta chịu nhiều khổ đau khá sâu đậm nên Nho giáo. Khi chúng chết, vợ phải thắp hương đúng ba năm mới được tái giá. Quê hương nào vậy thy chúng trở về thì được triêu đình sắc phong “Tiết Hồ như Khố Phong”. Thế nhưng, trong cuộc đời này mấy người được xưng danh là Tiết Hồ. Anh kể cho em nghe câu chuyện Gái Quạt Mũ trong Thiên truyện sau đây :

‘ Trang Chu, người bạn cũ theo đạo Tiên. Một hôm, Trang đang thảnh thơi bên chân núi bỗng gặp một thiêu phu mặc tang phục đang cày công quật ngôi mộ mới đắp, đất còn chưa ráo. Trang Chu lấy làm lạ hỏi :

Ngồi lắng nghe

Tác Giả: Hồ o Nhiên Nguyễn Tấn Ích
Thứ Sáu, 04 Tháng 6 Năm 2010 07:16

- Nàng quyết định làm gì ?

Thì u phải đáp :

- Lúc sinh tiền đang nung nấu duyên hòng ngả a, chàng thiếp có dấn rờ i ro chàng mọt sọt thì nhồi đi cho nọt mọt xanh cọt rờ i hãy tái giá. Nay chàng đã bỏ thiếp mà đi, nọt mọt xọt ng tàn cọt a chàng nọt mọt đã Trọt i lọt nh giá thọt nọt y biọt t bao giọt nọt mọt đọt t mọt i khô cho cọt mọt c lên đọt c. Ba thu thì đọt ng đọt ng, đêm xuân mọt t khọt c ngàn vàng, tiền thiếp chọt sao đọt c! Vì vọt y thiếp mọt i quyết mọt cho mau khô, cọt mọt i lên đọt c. Chọt ng vọt y, thiếp có tái giá cũng khọt i phọt lòng ngọt i chín suọt

Trang Chu nghe đọt t lọt i, thọt dài não nuọt t tọt tọt ra vọt. Đọt n nhà, Trang Chu đem chuyọt n gọt p thì u phọt quyết mọt kọt cho Đọt n thọt là Trang phu nhân nghe

Đọt n thọt bọt o :

- Trung thọt n không thọt hai chúa, gái tiọt t trinh không thọt hai chọt ng. Nọt u bọt t họt nh, chàng có bọt gì thiếp xin cam phọt n chọt không bao giọt nghĩ đọt n chuyọt n tái giá.

Chọt ng bao lâu, Trang Tấn lâm trọt ng bọt nh rọt i lìa đọt Đọt n Thọt vọt t mình kêu gào thọt mọt thiọt t. Nàng mọt c tang phọt c, lo viọt c tọt m liọt m, quàn quan tài chọt ng vọt giọt a nhà phọt phọt c bên thi hài, chọt đọt ng ngày giọt Trang đã trần trọt i mọt i đem tọt ng táng.

Ngày kia, có mọt t thọt sinh phong nghi, cọt t cách tọt xọt ng là Vọt ng Tôn nọt c Sọt, nguyên là họt c trò cọt a Trang Chu, nghe tin Thọt y mọt t, đọt n xin đọt c thọt tang và họt u cọt n bên linh cọt u thọt Thọt i gian gọt n gửi, chung đọt ng, Đọt n thọt đậm lòng yêu thọt ng ngọt i họt c trò khôi ngô, tuọt n tú vọt Mọt t hôm, chàng nọt i cọt n đau bọt ng đọt đọt i, nàng gọt i nhiọt u danh y đọt n chọt a trọt, song bọt nh tình không thuyेत giọt m. Cuọt i cùng, ngọt i lão bọt c cọt a công tọt đành thú thọt t rọt ng, căn bọt nh cũ cọt a chàng tái phát. Trọt c đây danh y nọt c Sọt dùng óc ngọt i ngâm rọt u cho bọt nh nhân uọt ng mọt i cọt u đọt c mọt ng sọt ng. Đọt n thọt họt i :

Ngồi lặng nghĩ

Tác Giả: Hồ o Nhiên Nguyễn Tấn Ích
Thứ Sáu, 04 Tháng 6 Năm 2010 07:16

- Óc nghĩ chỉ dừng được không ?

Lão bác trẻ tôi :

- Chả quá một trăm ngày thì dừng được.

Đến thì mong rồi nói

:

- Vong phu tôi chỉ chả quá ba mươi ngày, vậy ta bỏ quan tài lấy óc nghĩ nằm trong đó cho chàng uống....*

Em còn quá trẻ, đi chỉ anh, biết ngày nào được đoàn tụ. Em tôi còn phải vất vả nuôi con, nuôi chồng. Rồi ngày nào đó anh bỏ xác trong tù, chồng đó em sẽ hỏi tội, đi hỏi tội anh mà uống phí cuộc đời...”

Tôi nghĩ được, hỏi Hồ :

- Cậu thất lòng khuyên vậy có chớ sao ?

- Mình đâu có điên khùng đến vậy, Hồ chân thành tâm sự :

- Thất tình thì lo sự tởm đời chứ, chẳng thất lòng cô ấy thôi

Không thăm sau, vậy Hồ nói một rần rồi trách chồng đã gửi thiếp cho nàng với nội dung đánh giá thấp đời họ và lòng chung thủy của vợ ...

* * *

Ngồi lắng nghe

Tác Giả: Hä o Näiän Näguyän Tän Íßch
Thứ Sáu, 04 Tháng 6 Năm 2010 07:16

Lách mình qua tiếng chiêng ghềnh, tôi đứng trước mặt người đàn ông đang chăm chú đọc báo:

- Xin lỗi ông bạn !

Tôi chĩa ngón tay về phía ông, nhìn ông cười và gật đầu gật đầu kêu lên :

- Ông ! Hôm nay đây, Hoàng Minh Hoàng thu được 3 triệu từ Sän Giäa, nhä không ?

Ngày mới gặp nhau tôi thấy ông trung, Hoàng còn là một thanh niên vừa tròn ba mươi tuổi, cäng trắng, lạnh lùng. Giä, trông hän tàn tä, ngoài sức khỏe ông khỏe ông khỏe ông khỏe - Cäu uống cà phê đen hay sữa ? Câu hỏi của Hoàng khiến tôi sốc thật. Tôi kéo chiếc ghế trước ông khách vừa rời bàn, ngồi bên Hoàng rồi kêu một ly cà phê đen.

- Ông qua Mỹ năm nào ? Ông hỏi tôi

- HO8, cuối năm 91, tôi sang để thăm gia đình bạn tôi, còn Ông ?

- Tôi sau câu chuyện đó, HO12

Tôi đặt cốc cà phê trên tay cô gái chờ bàn, khuây tan tiếng ồn ào và tiếng nói. Tôithrop giọng hỏi :

- Ông à, câu chuyện của ông ở tiểu bang nào, và con bây giờ ra sao?

Ông kéo một chiếc ghế ngồi cùng, đặt chân vào ghế, rồi chậm rãi kể :

Ngồi lái máy bay

Tên: Nguyễn Văn An
Số: 04 Tháng 6 Năm 2010 07:16

- Tôi qua Mỹ giữa năm 1993 thu xếp đi làm "đầu tư", họ đưa gia đình mình đến Arizona. Tôi đi trên máy bay Nevada không có cửa sổ! Trên máy bay nhìn xuống là những núi đồi cát đá bất tận. Trong thời gian chuyến Thái Lan chuyến đầu tiên tôi nhớ nhất là khi bay qua Mỹ, mình có được nhìn thấy nhà văn nào đó viết về Arizona: "Những cây xương rồng đến đây, đến đây chỉ với những cánh tay gầy guộc vươn lên giữa bầu trời hazy" họ nói vô cùng. Những khi đặt chân đến tiểu bang này thì thấy nó làm sao! Nhiệt độ mùa hè ở đây không dưới 100 độ F. Cái nóng khác hẳn với Sài Gòn, không mát gì đâu.

Ở ngoài trời, mình có cảm thấy nóng như đang đứng trong lò nung gạch.

Đúng hai mươi ngày, sau khi đến nhà chủ, họ bắt đầu tìm cho việc mình công việc may mắn xe hơi. Ngày ngày đi làm bằng phương tiện xe buýt, một hai giờ đi về. Tôi đi vào học ESL. Mình xót xa cho vợ con. Ở quê nhà, nàng đã khiếm sức vì chuyện con trẻ khi ru ngủ đặt vào hộp tác xã, đầu tư tài trợ mà vẫn không đủ ăn. Tôi đi đến Mỹ, làm việc phải chịu đựng vất vả trong thời gian. Từ 5 giờ sáng đến 10 giờ đêm, họ bắt đầu vào trường học. Những người thợ xác định căng thẳng trí óc. Quê là một thợ thủ công trong những năm tháng đầu tiên, với mình vẫn kiên cường chịu đựng, không rên rỉ, than van.

- Việc học hành của cháu ra sao? Tôi nghe nói là học.

- Những buổi đó, đưa con út mình về quá tuột trung học nên vào college cùng với anh nó. Thời gian đã trôi qua ba mươi năm trước, thi vào trường Sài Gòn để đi làm hàng đầu những chính quyền đưa họ không chịu học vì lý do: Chưa còn đang cấp độ. Khi vào trường học Hoa Kỳ cháu nó học rất tốt.

Học xong rồi, họ phải làm nghề cho thêm giờ:

- Khu mình ở, đa phần dân Mỹ. Sát vách nhà mình là gia đình hai con Mỹ trẻ. Những người đã ngoài bảy mươi tuổi. Anh con trai tên Donald biết mình là lính miền Nam nên có cảm tình ngay. Những người, buổi đầu xa lạ, những người con trai khỏe và những năm tháng bận rộn trong tù Cộng sản của các sĩ quan miền Nam, bà mẹ dành hết tình cảm cho gia đình mình. Những người dùng còn khá tốt trong kho, bà cho khuôn khổ. Nhờ vậy mà bản thân mình đã phải tốn một số tiền mua sắm.

Ngôi i láng giềng

Tác Giả: H o Nhiên Nguy n T n Ích
Thứ Sáu, 04 Tháng 6 Năm 2010 07:16

Nhìn bên ngoài, Donald có vẻ vô tư, cởi mở, nhưng nội tâm lại có khá nhiều uẩn khúc. Chàng ôm mộng hân tình mà suốt mấy năm qua tâm hồn như bị đông cứng, không có bóng dáng một phụ nữ nào khiến tim chàng rung động. Donald đã lập gia đình hai lần. Lần sau cùng, vợ chàng có một siêu phẩm bán hoa và một warehouse thu mua hoa từ các nhà vườn rồi mang đi bán. Donald giỏi thiêu một người bán hàng cũ và đến nghề vận chuyển cho hàng làm công việc giao hàng đến các siêu phẩm. Công việc buôn bán của hai vợ chàng mỗi ngày mỗi phát triển.

Một hôm, Donald bắt gặp vợ đang làm tình với tên bạn khốn kiếp trong căn phòng sau siêu phẩm. Hai người ra tòa ly hôn, con cháu có, tài sản chia nhau. Chàng ly hôn căn nhà, vợ chàng hai cô siêu phẩm làm ăn. Từ đó, Donald dành hết thời gian chăm sóc mẹ già, nuôi dưỡng con cái và con cháu. Lòng chàng vẫn nặng nề đó hình ảnh thân thân chàng của một gia đình Á Đông rồi hình ảnh cái xã hội do cá nhân tạo. Mình cho đây là một siêu phẩm may mắn mà đi đến cuối cùng gửi người láng giềng nhân ái. Vợ chàng mình cũng dành khá nhiều tình cảm cho họ.

Nhưng ngày cuối tuần, Donald dành vài tiếng để lái xe cho vợ chàng mình. Anh chàng rất tận tâm và cũng mang chút linh hồn mình, nghiêm túc, kiên trì và tận tâm. Nhưng thôi mà bản thân không gặp khó khăn khi thi lái và bán lái.

Đặc biệt Donald thích món ăn Việt Nam, vợ mình thường làm cho giò, hoặc nấu phở vào những ngày cuối tuần rồi mời anh ta dùng bữa với gia đình. Bà con thì mê món súp măng cua do nhà mình nấu. Mỗi khi có bữa cơm là vợ mình nấu ngay một nồi súp măng sang bên đó. Tình cảm giữa hai gia đình mỗi ngày mỗi thêm khăng khít.

Donald lo chăm sóc mẹ và nuôi hoa phong lan. Nhưng chậu hoa đặc biệt bày trong khu nhà kiên cố có cả máy điều hòa không khí và nước tưới tự động. Đến ngày Tết Việt Nam anh chàng mang chậu cho gia đình mình một chậu phong lan trồng hoa rực rỡ.

Donald còn giúp vợ chàng mình luyện giọng Anh ngữ. Dù công việc bận rộn, nhưng nhà bạn rồi bà xã mình vẫn cố gắng tập tiếng Anh khá nhanh, phát âm rõ ràng và lưu loát. Có những đêm đi ngủ vợ khá khuya, người bạn láng giềng vẫn còn động đậy bên ngoài sân, chàng hỏi thăm sức khỏe trong ngày và trao đổi một vài câu xã giao rồi mới vào nhà.

Công ty may mặc xe hơi tuyển thêm công nhân, siêu phẩm lập dây chuyền làm việc. Vợ chàng mình đang làm chung bạn bè tách ra làm hai ca khác nhau. Ngày ca sáng, mình ca chiều. Vợ chàng cũng gặp nhau cuối tuần, năm ngày còn lại như cũ. Siêu phẩm “Ngôi Lang Chàng Nữ”. Giai điệu này, đến con út vào đời học xa nhà, đi trong công xã, thanh niên thì nhàn tho thảnh thơi và thăm nhà cuối

Ngồi lảng giêng

Tác Giả: H o Nhiên Nguy n T n Ích
Thứ Sáu, 04 Tháng 6 Năm 2010 07:16

---

tu n. Căn nhà tr nên v ng v . M s p nh có l nh con nên trông bà xanh xao, ph ph c h n đ . Vì v y, mà bà b t đ u ch u khó trang đ m k càng h n tr c.

C đ n ngày sinh nh t c a v mình là Donald không quên mang quà t ng đ n nhà. Mình còn nh năm đ u tiên trên đ t M , Donald là ng i kh i đ u t ng quà sinh nh t cho v mình b ng chi c áo đ m màu xanh đ m. Năm k t p là đôi giày khá đ t ti n. Anh chàng l ch s đ a v ch ng mình đi shopping, r i khéo léo m i bà y ch n màu áo ho c đo chân. L n sinh nh t b n m i i b n tu i c a nàng, Donald gâ ng c nhiên cho gia đình mình không ít. M t món quà khá đ c đáo, chi c l c vàng tây trang trí b ng qu tim có g n b n viên kim c ng nh r t m thu t.

Ng i ta b o dân M theo ch nghĩa th c đ ng. Mình còn nh mang máng l i tuyên b cu m t Phó T ng th ng M nào đó : “ Đ ng dollar ném đi luôn luôn có c t theo s i ch !”. V i s r ng rãi và t t b ng c a ng i b n lảng giêng, mình ch ng h nghĩ đ n m t l i đ ng nào c a h và cũng không dám đem so sánh s u ái đó v i câu nói ví von trên. Cái món quà đ t giá nh th ch làm cho mình thêm b n tâm, b i gia đình mình ch a có đ p đ n tr công n c a m con h . Riêng v mình thì nàng r t xúc đ ng. Vài g ot n c m t đã vô tình đánh r i tr c khi nàng k p quay đ

* * *

Valentine’s Day, ngày l c a Tình Yêu, mình đ y s m h n th ng l , đ tính đi shopping mua m t bình hoa h ng và m t món quà r i bày s n trên bàn tr c khi v đi làm v . Mình r t thích b n câu th c a T n h i còn trong tù, b n đã sáng tác t ng cho bà xã b n l n k ni m 20 Năm Ngày C i :

"... Còn l i cho em, nào đ c nh ng gì

S nghi p tan hoang lao tù kh n kh

Duy m t trái tim món quà r t nh

Ta t ng mình Ngày C i Hai M i Năm..".

Mình viết bài này trên thiếp Valentine và không quên sửa “Ngày Cưới 25 năm” cho hợp với thời gian mà viết xong mình đã lấy nha. Mình hy vọng gây ngạc nhiên và mang lại niềm vui nho nhỏ cho bạn quê nhà.

Thu còn xuân xanh, nàng đã sớm làm vợ, rồi làm mẹ. Quê nhà, chiến tranh đã đốt cháy nhà cửa, ruộng vườn, đất đai. Trên đất trời mông lung, tất cả tâm hồn lo lắng dồn vào cuộc sống và tìm lại cái con cá. Vợ chồng chúng ta có một ngày sống với nhau cho tròn vẹn. Mình chỉ biết tìm niềm vui trong bạn bè, tất cả đi tìm kiếm cho hai đứa con hạnh thành đôi lứa xứng đôi.

Trên đường đi thị trấn shopping, xe mình dừng lại tại ngã tư đèn đỏ. Dòng xe dừng khá dài. Một chiếc xe màu trắng Lincoln phía trước, thay bằng số, mình nhìn ra xe của người bạn lái xe lái xe. Trong xe, Donald ngồi sau tay lái với áo veston màu xám. Ghế bên phải là một phụ nữ. Chiếc ghế cao che lấp người nàng, chỉ còn lộ ra một phần cánh tay áo màu trắng và vành nón trắng của Mexico. Nhìn qua kính chiếu hậu, hình như Donald đã nhìn ra mình.

Một khi gặp vợ chồng mình là chàng giơ tay chào, mỉm cười rồi đi. Lần này khác, Donald không dừng bình thường cho lắm. Đèn hiệu của bạn lái xe xanh, là bạn với xe phóng tới. Hòn lái xe với vài chiếc số một bình tĩnh một khi change lan. Hai lần qua một là hai lần bạn xe sau bóp còi như cá. Mình rất ngạc nhiên, một con người một cách, không như bạn lái xe mà lái xe với một chiếc xe lái xe.

Bỗng, từ phía trước, tiếng động xe rít lên đột ngột, tiếp theo là một tiếng nổ đánh rầm của xe gặp tai nạn. Mình nhìn vào hàng đó, hai ôi, chiếc xe trắng của Donald bị lật tay lái đâm vào bức tường trên vỉa hè. Mình tiếp xe vào, với vàng nháy xuống tiếp tay của bạn.

Donald một cách đột ngột tay lái, đưa người sang một bên, máu tuôn từ đầu và mỉm cười y như theo cánh tay áo vết tông như một cách phần ngạc nhiên. Cánh cửa bên phải bung ra cùng với một chiếc ghế ngồi ngang, người phụ nữ nằm sóng soài bất động trên xe, bạn lái xe. Mình và vài người khác kéo bà ra khỏi xe. Dây quay mũ siết chặt cổ nàng, mình liền bắt đầu gỡ chiếc mũ bạn bị kẹt che khuất khuôn mặt.

Cho đến bây giờ mình vẫn chưa quên được tâm trạng lúc này. Như hàng trăm người dao bén tiếp xoay nát từng mảnh quai tìm mình khi khuôn mặt hiện ra. Có thể đoán biết người đàn bà này là ai không? Vợ mình! Nàng một cách khá se sua, chiếc áo đầm đẹp hời hợt vai, một cái xách tay bằng

Ngồi lặng nghĩ

Tác Giả: H o Nhiên Nguyễn Tấn Ích
Thứ Sáu, 04 Tháng 6 Năm 2010 07:16

---

da đỏ t tím màu r u chất. Tất cả đ trang s c đ u xa l , ch a l n nào mình trông th y trong t áo c a nàg.

Mình nh n là ng i thân trong gia đình và yêu c u m i ng i đ a nàg lên xe mình ch đi c p c S n đ ng ra xa l , ch h n m i phút sau là nàg đã n m trong phòng cấp c u c a b nh vi n. M t gi , r i hai gi đ ng h v n ch a t nh h n, bác sĩ cho bi t nàg may m n không b ch n th ng đ u và c t s ng. Tuy nhiên, bác sĩ ng p ng ng... có v dè đ t, ông nói: “Thành th t chia bu n cùng ông, cái thai ba tháng c a bà, chúng tôi không th c u đ c”.

Cái thai ! v tôi có thai ? Trong kho nh kh c đ t nh s p d i chân mình. Đ u choáng váng, hai bên thái d ng gi t lên t ng c n nh búa b , mình ôm đ u, tông c a ch y ra kh i phòng.

“Tr i i ! Tr i i !” Mình hét lên gi a thanh thiên b ch nh t :

“Ba điên, ba điên th t s r i các con i !”

Nhìn ra đ ng, dòng xe đang phóng t i vun vút, mình toan nhào ng i ra gi a l đ tìm cái ch t m i thoát đ c c n đau đang gi ng xé tâm can! Đ t nhiên, m t nhân viên an ninh b nh vi n ôm ch t l y mình r i diu vào phòng c p c . Ng i y tá chích cho mình mũi thu c an th n, r i v v an i: “Xin ông đ ng bu n, bà còn tr h y v ng ông bà s có m t cháu bé khác.”

L i an i c a ng i y tá nh lu ng gió l nh b t ch t đ t nh p vào x ng s ng ch y lên t i não b khi n mình không tìm ch đ c nh ng đ t rùng mình liên ti p.

Đèn đã b t sáng d c theo đ i l tr c b nh vi n. V mình v a t nh l i và cái thai cũng v a m i đ c tr c r . Cô y tá phòng s n ph khoa m i mình đ n ch ng ki n b c thai nhi tr c khi b vào m t túi nylon. M i ng i l ng l , nghiêm trang tr c n i đau bu n c a ng i cha m t con. Cũng may là cái thai ch a đ ngày tháng nên đ a bé ch a rõ nét mũi lỗ, tóc hoe, m t xanh và không ai bi t r ng mình đã c t ng đ n tinh sau khi ra tù!

Ngôi i láng giềng

Tác Giả: H o Nhiên Nguyễn Tấn Ích
Thứ Sáu, 04 Tháng 6 Năm 2010 07:16

Suốt cả ngày hôm sau, bà y không ăn uống, không nói năng. Mẹ tôi thao láo nhìn lên trần nhà để mắt cho những cái mắt tròng rỗng. Mình càng đi dành, lòng càng tuôn chảy làm tôi thấy cái gì đó như là một sự thay đổi khác nhau giữa tôi và mẹ. Có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời mình tôi thấy những cái mắt của đàn bà!

Đến đó, suy nghĩ tìm một lý do nào để báo tin cho con mình và tại sao nó gây ra cho mẹ chúng nó. Sự có mặt của bà y trên xe của Donald trong giờ làm việc là một câu hỏi lớn. Mình không muốn lũ con mình đi hình ảnh của người mẹ đau khổ, chung thủy. Và danh dự của cha chúng nó cũng không thể để cho một người nào xúc phạm. Cuối cùng, mình chọn lý do mẹ đi thăm gia đình tham dự buổi party tiếp đãi chúng tôi tại nhà cùng xe và ân nhân của nhà. Để con tôi nhìn thấy tin, bố họ về thăm. Bị mất mẹ họ buồn lắm. Chúng cũng thấy người cha sao thêm em như để vui của vui nhà.

Những ngày sau đó, hai đứa con mình không cho mẹ chúng nó đi làm nữa. Suốt ngày, bà y lòng làm hết việc này qua việc khác không ngừng nghỉ. Không khí trong gia đình nặng nề buồn thảm. Với tất cả những nỗi lòng gây cho mình, đêm ngày như một nỗi ray rứt triền miên là không thể để được cùng ai và phải che giấu nỗi giận hờn của mình trước mặt con cái. Đau xót hờn căm là sự trân quý không niềm vui tình thân những ngày nào buồn đau sống phải. Về lại quê tôi và gia đình mình.

- Thế, giận gì hoàn toàn của gia đình của ra sao. Chẳng việc nào mà như thế? Tôi nôn nóng người tôi hỏi.

Cái gì của mẹ tôi gõ gõ vào ly cà phê đã cạn, người tôi nhìn lên trần nhà để nén xúc động, rồi hỏi chuyện tôi nói với tôi:

- Đây ông Tấn ơi, xin của yên lòng nghe mình. Từ bao lâu nay tôi thấy nỗi đau của mình sao mãi mãi chôn kín trong tâm trí cho đến ngày hôm nay xuôi tay. Năm tháng trong tù buồn mình có gì vui gì nhau đi đâu. Hôm nay mình trút được nỗi uất nghẹn may ra thoát được cái bụng của, có thể, trong một ngày nào đó sẽ xảy ra. Mình không dám viết nhật ký, sợ con mình biết được tôi buồn của mẹ, sẽ gây cho tâm hồn chúng tôi tất cả những nỗi đau. Nếu một mai mình ra đi sớm, của có thể viết tôi chuyện này để làm bài học kinh nghiệm cho bạn bè đến sau.

Ngồi lặng giêng

Tác Giả: Hồ o Nhiên Nguyễn Tấn Ích
Thứ Sáu, 04 Tháng 6 Năm 2010 07:16

- Hồn cỏi, cõi u đông nói gở nhữ thữ. Không phải hoàn cảnh nào cũng giêng nha. Tôi nắm tay Hồn an ủi

Hồn đi đi u thuở c, hít mát hời thữ sâu trườ c sữ nồn nóng cở a bở n rử i tiủ p :

- Gần hai tháng, sau khi xảy ra tai nạn, theo phong tục dân tộc mình thì là ngày cúng Thổ t Tuủ n 49 ngày cở a Donald.

Mình đang làm việc ở hãng, thì có đi n thườ i cở a sữ cảnh sát báo tin về mình bị tai nạn đang cở p cõi u tử i bở nh viủ n Phoenix. Mình lập tữ c phóng xe đi n đó. Bà y đang nỏ m trên giườ ng bở nh, đi u quủ n kín băng cõi u thườ ng, hời thữ thối thỏp trong chiủ c mũ chỏ p chuyủ n đườ ng khí. Nhìn tữ m thân gỏ y gỏ mỏ ng mỏ nh cùng khuôn mỏ t trườ ng bở ch nhữ mỏ t xác chỏ t, lòng mình đau đi n vô cùng.

Nhữ i nhữ ng ngày tháng mình còn trong tù, bà y đã tữ ng ăn khoai sủ n nhữ n cỏ m cho con, đã phải ăn cháo thay bở a dành tiủ n làm lườ ng khô tiủ p tữ nuôi chỏ ng, tữ nhiên nỏ c mỏ t mình trào ra làm tữ t đỏ m ngỏ c áo nằng. Nử i giủ n hỏ n, ghen tuông trong lòng bở ng đỏ ng biủ n mỏ t. Mình ôm chỏ t lỏ y nằng cỏ truyủ n chút hời i ủ m.

Ngườ i nỏ y tá trườ c yêu cõi u mình rử i xa giườ ng bở nh. Cô ta đi y đi u mình ra khỏ i ngỏ c vủ mình. Bỏ t chỏ t, bà y mỏ mỏ t, đôi môi mỏ p máy hình nhữ nằng muủ n nói gì. Mình vủ i đi t tại sát miủ ng nằng đang thỏ u thảo: “Anh ủ i! hãy tha thữ cho em. Con ủ i! tha thữ cho Mỏ ..!” Chỏ nói đườ c chỏ ng ủ y rử i nằng lỏ m đỏ

Bà y qua đi i trong đêm hôm đó. Cái giây phút tữ n cùng cô đi n cở a ngườ i chỏ ng có lỏ là lúc nỏ Nằng ra đi nhữ mang theo cỏ tâm hỏ n mình. Nhữ ng kỏ niủ m thân thườ ng nhữ t cở a thuủ ban đi u yêu nhau cỏ cuủ n cuủ n đỏ vủ tữ ng đêm. Rử i hình ủ nh xanh xao, ủ m yủ u cở a nằng ngày xỏ a, đi n đỏ c trên chiủ c xe đỏ p vủ t qua con đỏ ng xuyên rỏ ng già đỏ y ve vủ t thăm nuôi chỏ ng là nhữ ng nhát dao cỏ t ruủ t mình . Hình ủ nh đó cỏ bám rử t tâm não mình hàng năm trườ

Hồn ngỏ ng kỏ , hỏ p ngỏ m nỏ c trà. Khuôn mỏ t chàng bở ng nhiên đanh lỏ i, chỏ p lỏ y bàn tay tôi lỏ c lỏ c :

Ngồi lảng giông

Tác Giả: Hồ o Nhiên Nguyễn Tấn Ích
Thứ Sáu, 04 Tháng 6 Năm 2010 07:16

- Cậu có biết tại sao mình xẩy ra như thế nào không? Tôi tò mò nhìn Hồ c chớ đi.

- Y hốt tại sao Donald. Nói đi đây, bằng đừng Hồ c im lặng rồi gõ c đũa trên bàn. Mọt khố c sau, hìn buồn rồi tiệp :

- Đũa chi c xe cạ nàng bốp dí rồi b c tống mà Donald đã tông xe rồi exit ra freeway. Chớ khác là nàng vắng ra ngoài xe, còn Donald thì b k t d i tay lái. Đ n bây giờ mình v n không rõ nguyên nhân nào hai tai n n x y ra l i có chung tình huống như v v L nào nàng đi cúng B n Chín Ngày t i m Donald, r i vì quá đau đ n đã đâm xe vào tống t t ? hay mọt bình tĩnh khi th y l i n i b tại n n tr c đây, hóc h n ma Donald ám nh? Ôi, chớ ng còn gì n a đ mà nghĩ v n v !

Hồ c thì th m nh ng i mọt trí : “Thôi, đ h n bà y yên n và tâm t mình đ ph n xót xa, Quên h t !”

B t giác Hồ c hét lên: “Quên h t! Quên h t!”

M i ng i nhìn Hồ c v i ánh mọt khó ch . Tôi v i vàng đ ng d y tr ti n café r i ôm vai Hồ c v v :

- Cậu mọt rồi, mình cùng ra ngoài hít thở chút không khí trong lành. Tôi dịu Hồ c đ n bóng mát d i tàng cây bên đ ng. C n r i l an tinh th n v a qua đ ng nh hút h t c sinh l c c a Hồ c. Khuôn mọt xanh xao bây giờ tái h n đi và đôi mọt t a k mọt h n.

Đ đánh đ ng tâm lý h u v c d y tính kiên c ng c a b n, tôi nh c đ n tên hai đ a con trai Hồ c là ngu n hy v ng duy nh t còn l i c a chàng:

- Hai cháu Huân và Trần hìn gi đâu ? Đ t nhiên, mọt Hồ c sáng h n lên :

Ngồi lắng nghe

Tác Giả: Hồ o Nhiên Nguyễn Tấn Ích
Thứ Sáu, 04 Tháng 6 Năm 2010 07:16

- Thợ ng Huân, con trai lớn của mình tốt nghiệp kỹ sư đi làm công ty Lockheed Martin tuyển nhận, cấp học bổng lý học master và ký hợp đồng làm cho học sáu năm. Vì vậy, mình bỏ Phoenix qua tiểu bang này về với con. Cháu út Hân vẫn theo đuổi học y khoa bên đó.

- Nhà của bây giờ ở đâu ? Tôi hỏi

Tôi share phòng nhà người tôi Hai cha con học học với nhau ngày cuối tuần. Anh em nó đau buồn vì mất mẹ, tôi lo cha phí tiền nã. Phần mình thì sợ chúng nó là việc học nên trộm cắp mất con phải gắng gượng làm vui.

Tôi ngày bà mẹ mình ra đi, trên đời này chúng còn đi đâu gì đâu mà thiếp tha, người trẻ việc học hành của sắp nhỡ. Người ta bỏ hút thuốc, tôi lại càng thích hút thuốc hơn. Hình như ngày tang tôi của bà mẹ tôi lớn vẫn mãi trong tâm trí mình. Khi thì luyến tiếc, hỏi thăm, lúc lại giận hờn, phẫn uất. Trong mối lo ngại tình cảm, lo ngại nào cũng thay nhau hành hạ mình !

Học thêm mất đi thuốc, kéo mất hỏi dài, phả khói lên tầng cây, Chàng nhìn tôi hỏi:

- Tôi nghe tin của anh ở thị trấn San Jose, thuốc tiểu bang California phải không ?

- Vâng, ngay tối ngày đêm M, tôi gọi điện về hỏi.

- Bao giờ của về hỏi bên đó ?

- Ngày mai

Đến đây, hai người bắt tay nhau tiễn biệt. Mọi người theo đuổi mất ý nghĩ riêng, quên cả việc hỏi xin sự đi theo của nhà

Ngã i láng giã ng

Tác Giả: H o Nhiên Nguy n T n Ích
Thứ Sáu, 04 Tháng 6 Năm 2010 07:16

---

* * *

B t tin H c th i gian khá lâu, m t hôm, tôi đ c trên t đ c san c a T ng h i C u Tù Nhân Chính tr Hoa K có m c phân u nh sau:

“Nh n đ c tin bu n thân ph c a K s H ng Minh Huân và Bác sĩ H ng Minh Hân là C u Đ i úy QLVNCH H NG MINH H C đã t th vào lúc 2 chi u ngày 20 / 12 / 2005 t i b nh vi n Phoenix , Arizona , h ng th 61 tu Toàn th Khu H i CTNCT Hoa K chia bu n cùng KS Huân, BS Hân và tang quy n. Nguy n c u h ng linh chi n h u H ng Minh H c tiêu điều mi n C c L c.”

Tôi buông t báo th dài :

“Th là xong m t đ i ng i, h nh phúc i v i H c trong c nh lao tù đói khát, h nh phúc i tàn nh n v t bay trong cu c s ng tràn đ y v t ch t.”

Tôi thì th m nh nói v i ng i đang đ i di n:

“H c i, mình m ng cho c u đã đ t thành ý nguy n v i hai đ a con ăn h c thành tài trên đ t t n n làm r ng danh cho c ng đ ng ng i Vi t h i ngo i. Mình nguy n c u h ng linh c u và v c u s m đ c siêu thoát và cùng nhau đoàn t n i mi n Tiên c nh, n i y m i linh h n đ u trong sáng và yên vui!”

H o Nhiên Nguy n T n Ích